

...

by Emir Sa on Saturday, May 28, 2011 at 3:00pm

Postoji mjesto gdje se strasti lome i gdje zapjeni razuzdana snaga, mjesto odakle pisci kradu metafore a djeca magicne snove, oaza gdje odrasli kriju svoje fantazije i vjestice dokono slazu pasijans. Nekom inspiracija a nekom varijacija u kolotecini korektnih poduhvata, to je mjesto opjevano na jezicima svih alkoholnih derivata i opsovano kroz zube, kao i uvijek kad mrak padne na oci i usta se osuse, nekom od samoce, nekom od pozude a kaharnim dusama od prejaka duhana. Na tom se mjestu moze osjetiti mlaki dodir nesanice zbog neuzvracene ljubavi ili loseg varenja, narocito u poznim godinama; mogu se, dahom ljubavi i snagom volje, razgrnuti oblaci kao trahana pa dotaknuti nebo i moze se, za kisnih noci kad se horizont primakne, cuti saputanje medju zvijezdama.

Malo se zna o tom mjestu, tek da je veliko koliko dosegne pogled i da pocinje sa krajem a zavrшава s pocetkom. Svi smo bili tu a opet niko ne zna gdje je. Na kartama ga nema. Zna se pouzdano da klizi niz meridijane i da sve ure i svi satovi, onaj u dzepu prsluka, na trgu i na katedrali, vekerica na nocnom stolicu i onaj usamljeni sat u srcu jedne bosanke varosi, kad se vec zadese na tom magicnom mjestu, svi stanu i pokazuju isto vrijeme. I zna se da na tom mjestu nema sunca, nikad. Nema ni vrlina, mozda samo trunka iskrenosti ali i to sazadrskom, nema straha jer nema pravde a nje nema jer nije potrebna, nema logike ni sumnje, nema zavisti, ironije, razuma jos nikako, nema heroja i nema vremena. Toga jos najmanje od svega. Prica se da to mjesto mirise na lavandu i puste terase pored mora, na mlaki pustinjski pijesak, na pokislo cvijece i vlaznu vunu i samo u izuzetnim prilikama na kandilo ili karmin.

Ako se vec zadesis u tami, pod mjesecom sto se seretski smije na tebe i cini ti se da se planeta nakrivila, da ce mora svaki cas da se izliju ili si kraj prijatelja, te barabe, sarlatana

sto te trpi i kad niko nece ili najjace, ako te voljeno bice posmatra ispod mirnih obrva i svojim dahom zamagli ti razum i ako se tad kazaljke poklope u vertikali i osjetis da nisi stigao, samo se zadesio... eh! onda si u tom magicnom mjestu, tom vakumu stvarnosti sto se na svim trijeznim jezicima svijeta zove ponoc.

Znamo se vec odavno, pola vijeka sad ce. Ona kraljica noci, razmazena i tvrdoglava, lijepotica dobre duse ali nemirna iznad svega, nikad ne znam gdje cu je naci i otkud vragolasta odjednom bane. Hirovita, nekad prodje i ne javi se pa je trazim i nadjem je uvijek u isto vrijeme, kad satovi stanu, samo su mjesta razlicita. Sretali smo se onomad, pred rat, nad otvorenom knjigom i pepeljarom punom opusaka. Jedno vrijeme, jos za onog vakta, svako malo nadjem je u gradskom parku, medju sjenkama, na klupi sto gleda na dijamantsku površinu rijeke pod svjetlima ulicnih lampi na gradskom mostu. Na prasnjavoj haubi ostavljala trag, kad rano zaspem krojila mi snove, kao da bajke pise, granice brise... izmedju dana, godina, ljudi i svijetova. A svijetom smo putovali cestu, ponoc i ja. Učila me da volim gradove zbog tuskavih barova, zavucenih ulica, groblja i mezarluka, zbog sjenki na fasadama usnulih kuca i stidljivo osvjetljenih prozora, visoko u potkrovlju. Nekad poranim, goni me zelja, pa stojim u avliji, dvoristu poplocanom i cekam. Stavim ruke u dzepove i otvorim lice prema nebu, cigara labavo u uglu usana visi, dim za oci ujeda pa skiljim, sumnjivo mi, sto je nema.

Mislio sam, kad me nadje, ostace dok ne ispusim. Navlacio je zimi na ajvar i govedju pastrmu, samo da ostane, ali nije. Prodje za cas ali mi uvijek ostavi nesto, sitnicu neku, pejzaze sreće na dragim licima, komfor u dusi, prste pune dodira, rijeci davne, neizgovorene, nade i nakane. Nasminka mi tada lice pjesmom, il` je sevdah il` je bluz, tek da dan pocne kako treba i da izdrzim, mahnit, do narednog susreta na ulici, u zagrljaju, u uvali mog kauca kao u dolini mog djetinjstva, na obali nekoj, bilo gdje, u cenifi ako treba ili pod tusem, u

snovima, na kraju balade, ispod mosta, za volanom, na dnu
solje za kafu i nocas, bas ovdje, u kaficu moje rodice... sa
vama... u ponoc.